

Цветелина Цветкова

Свилен Димитров

НИЩИМОШКАТА

Приказка за приспиване на родители

– А сега затваряй очи и заспивай. – Майката на Момо я погали по главата. – *Обичам те.*

– Аз те обичам повече – усмихна се широко Момо, готова да продължи играта, но майка ѝ изгаси лампата и излезе.

Момо се зави през глава, докосна лицето си и все пак за всеки случай повтори отново „Аз те обичам повече“, но мама вече не беше в стаята.

Това беше любимата игра на Момо. Играеха я всяка вечер след приказката за лека нощ. Мама казваше на Момо „Обичам те“, тя отговаряше „Аз те обичам повече“, след това го повтаряха поне десет пъти.

Победител беше този, който каже последен своята реплика. Мама винаги оставяше Момо да каже последна „Аз те обичам повече“, правеше се на победена, а след това точно преди да затвори вратата, изстрелваше „Обичам те“ и бързо излизаше от стаята, а Момо се кискаше доволна в леглото.

Тази вечер обаче на мама не ѝ се играеше. Тя каза набързо три пъти „Обичам те“ и излезе от стаята. Това се повтаряше вече няколко вечери. Момо усещаше, че **Нещо Не е Наред**. Мислеше си, че тя също като нея тъгува за татко ѝ, който замина пак с големия кораб. Той се обаждаше почти всяка вечер, правеше им физиономии от таблета и казваше на мама да не се тревожи. Момо знаеше, че майка ѝ е уморена, защото напоследък **Не Можеше да спи**. Чуваше я да говори с някого по телефона, да казва, че са я повишили в работата и сега има два пъти повече неща за вършене. Че трябва да работи по дванайсет часа. Говореше нещо за пари и по-голяма къща. Тя се стараше да говори тихо, но Момо се криеше и подслушваше разговорите. Момо се чудеше защо им е по-голяма къща. Тази си им беше идеална. Имаше място за нея, за мама, за татко, за кучето и за всички играчки. Та те се събраха в